

10-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"প্ৰিয় সন্তানসকল - যি মাতা-পিতাৰ পৰা তোমালোকে বেহদৰ (অসীমৰ) উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা, সেই মাতা-পিতাৰ হাত কেতিয়াও এৰিব নালাগে, পঢ়া এৰিলে মাউৰা হৈ যাবা"

***প্ৰশ্ন:-** ভাগ্যশালী সন্তানৰ পুৰুষাৰ্থ কেনেকুৱা হয়, তাৰ চিন কি শুনোৱা?

***উত্তৰ:-** যি ভাগ্যশালী সন্তান হয় - তেওঁ দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে। যি শুনে সেয়া আনক দান কৰে। তেওঁ শঙ্খধ্বনি নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। ধাৰণাও তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া দান কৰিব। ভাগ্যশালী সন্তানে দিনে-ৰাতিয়ে সেৱাত কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰে। কেতিয়াও ধৰ্মৰাজক 'ড'ণ্ট কেয়ৰ' নকৰে (অগ্ৰাহ্য নকৰে)। কেৱল ভাল-ভাল খাদ্য খালে, ভাল-ভাল কাপোৰ পিন্ধিলে, সেৱা নকৰিলে, শ্ৰী মতত নচলিলে তেতিয়া মায়াই বহুত বেয়া গতি কৰি দিয়ে।

***গীত:-** ভোলা নাথ সে নিৰালা... (ভোলা নাথতকৈ অনন্য...)

ওম্ শান্তি। বিপথগামী সকলক শুধৰণি কৰোঁতাতে এজনেই - এইটো দুনিয়াই নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যিসকল ইয়াত বহি আছে। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। বিপথগামী কৰে মায়াই। আসুৰিক মতত চলাসকলেই বিপথগামী হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ভোলানাথ বুলি শিৱকেই কোৱা হয়। শংকৰক ভোলানাথ বুলি কোৱা নহয়। ভোলানাথ তেওঁক কোৱা হয় যিয়ে নষ্ট হৈ যোৱা জনক শুধৰাই, অতি ভোলা হয়, দুখীয়া সকলক অপৰিসীম খাজানা দিওতা হয়। সন্তানসকলক আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰে, যাৰ এই চিত্ৰ বনাই থোৱা আছে। অন্য কোনেও এনেদৰে নুবুজায় যে এই জোপা ওলোটা বৃক্ষ। ভগৱানুবাচ্ (ভগৱানৰ কয়) যে এই বৃক্ষ আৰু নাটকৰ জ্ঞান আন কোনো বেদ শাস্ত্ৰত নাই। ভগৱানেই এই জ্ঞান দিছে। সেই জ্ঞানৰেই শাস্ত্ৰ হয়, যাৰ বাবে কোৱা হয় সৰ্ব শাস্ত্ৰ শিৰোমণি ভগৱত গীতা।

পৰমপিতা পৰমাত্মা কিমান মিঠা বাবা হয় কিন্তু মায়াই তেওঁৰ স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰা, কিন্তু মায়ী বহুত শক্তিশালী, মায়ীই তোমালোকক স্মৰণ কৰিব নিদিয়। এতিয়া বাবাই তোমালোকক এই কান্দোনৰ দুনিয়াৰ পৰা দূৰৈত লৈ যায়, য'ত 21 জন্ম তোমালোকে কন্দাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। তোমালোকে 69 জন্মতো কান্দিলা। 84 জন্ম বুলি কোৱা নহয়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা। ভোলানাথে বহি বুজায়। যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণে বিপথগামী কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে, তেতিয়াৰ পৰা তোমালোকে কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰা। মনুষ্যক বুজাবৰ বাবেই এই ডাঙৰ বৃক্ষ আৰু গোলক বনোৱা হৈছে কিয়নো ডাঙৰ চিত্ৰৰ সহায়ত ভালদৰে বুজাব পৰা যায়। অৱশ্যে কিছুমান সন্তানে নিজৰ কৰ্ম অনুসাৰে ইমানখিনি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। সকলোৱেতো ৰজা ৰাণী নহ'ব। ভাল কৰ্ম যদি কৰিছা তেন্তে তাৰ ফল আগলৈ নিশ্চয় পোৱা যাব। কৰ্মৰ গতি আছে নহয়। পিতাই কয় যে মই কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি জানো আৰু বুজাও। শিক্ষকেতো সকলোকে একেধৰণেই পঢ়ায়। তথাপি কোনোবা ভাল নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হয় আৰু কোনোবা অনুত্তীৰ্ণ হয়। ক'ব - কি কৰিম, কৰ্মৰ এনেকুৱাই হিচাপ-নিকাচ যাৰ কাৰণে আমি নপঢ়ো। ইয়াতো এনেকুৱাই হয়। কোনোৱেতো ভালদৰে পঢ়ে আৰু কোনোৱে পঢ়া বা কলেজেই এৰি দিয়ে। কলেজ এৰিলে মানে পিতা-শিক্ষক-সংগুৰুক এৰিলে। এৰি দিলে মাউৰা হৈ যায়। মাউৰা তেওঁলোকক কোৱা হয় যাৰ মাঁ-পিতা নাথাকে।

গতিকে মাতা-পিতা, যাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় তেওঁক এৰিলে মাউৰা হৈ পৰে। ইয়াতো কোনোৱে ভাবে - ইয়াৰ পৰা ওলাই পুৰণি দুনিয়ালৈ যাওঁ। কিন্তু তাততো জ্ঞান আয়ত্ত কৰিব নোৱাৰে। তাততো নাটক, চিনেমা, ঘূৰা-ফুৰা, ভাল কাপোৰ আদি লাভ কৰিব। যাৰ ভাগ্যত নাথাকে তেওঁলোকৰ এনেকুৱা চিন্তা চলিব। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি হ'লে পুনৰ পুৰণি দুনিয়াৰ ফালে গুচি যায়। তোমালোকে জানা যে পুৰণি দুনিয়া অতি সোনকালে শেষ হ'ব। লগততো একো নাযাব। তোমালোকে দেহ-অভিমানো ত্যাগ কৰিব লাগিব। দেহ-অভিমানৰ কাৰণেই অন্য সকলো বিকাৰ আহে। দেহী-অভিমानी হ'বলৈ বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাব। ময়ো অস্থায়ীভাবে এই শৰীৰত আছিছোঁ। আমি়ে দেৱতা আছিলাঁ, আকৌ এতিয়া আমি শূদ্ৰ হৈছো। শ্রীমতত চলি আমি বিশ্বক স্বৰ্গ বনাওঁ। তোমালোক সন্তানসকল কিমান ভাগ্যশালী হোৱা! যেতিয়া শিৱবাবা আহে তেতিয়া তোমালোক ভাৰতৰ মাতাসকলকে শক্তি সেনা বনায়, সেয়েহে তোমালোকৰ নাম ৰখা হৈছে শিৱ শক্তি সেনা। তোমালোকে শিৱৰ পৰা শক্তি লৈ নিজৰ স্বৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছা। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে শিৱবাবা। দুনিয়াতো একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আলোকত আছা। কিছুমানৰ জ্যোতি নজ্বলেই। সেয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কাৰোবাৰ জ্যোতি জ্বলিলেও মায়াই নুমাই দিয়ে। চলি থাকোতে মায়াক ধুমুহা লাগিলে আকৌ আগৰদৰে হৈ পৰে। এই দুনিয়াত কোনোবা বহুত ধনী, কোনোবাই 10 টকাও উপাৰ্জন কৰিব নোৱাৰে। বহুত মনুষ্যই ভোজনো কষ্ট কৰিহে পায়। খোৱাৰ কাৰণে কিমান চিঞৰ বাখৰ কৰে। বাবাই তেওঁলোকৰ দ্বাৰা (বিদেশ সমূহৰ দ্বাৰা) সহায়তা কৰোৱাই আছে। এয়াটো মনুষ্যই নাজানে। এয়াও ড্ৰামাৰ ৰহস্য। তোমালোক যেতিয়া বহুত দুখী হোৱা তেতিয়া পিতা আহে। তেওঁলোকে যদি প্ৰেৰণা নাপালেহঁতেন তোমালোকক সহায় নকৰিলেহঁতেন। এতিয়া তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ ৰাজধানী স্থাপন হৈ উঠা নাই।

তেন্তে এই চিত্ৰবোৰ কাক বুজাবৰ কাৰণে। এই চিত্ৰবোৰৰ বহুত মহত্ব আছে। যেনেকৈ মেপ (নক্সা) আছে, মেপ নহ'লে কেনেকৈ জনা যাব অমুক চহৰখন ক'ত আছে। এই মেপ তাত নাথাকিব। ইয়াত ভাৰত কিমান ডাঙৰ। প্ৰকৃততে ভাৰতৰে সকলোতকৈ বেছি জনসংখ্যা হ'ব লাগে। তেনেহ'লে থাকিবৰ কাৰণে কিমান ঠাই লাগিব। স্বৰ্গততো বহুত কম জনসংখ্যা থাকিব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ আছে। বিনাশ হ'ব তেতিয়া আমি বাকী বহুত কম সংখ্যকহে থাকিমগৈ। বৃক্ষৰ ভেটি (আধাৰ) আছে নহয়। পুনৰ বৃক্ষ জোপা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। ক্ৰমানুসৰি আৰু বৃক্ষৰ সৃষ্টি হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকৰ মাজতো বহুত কম আছে যিয়ে এই কথাবোৰ বুজি পায় আৰু নিচাত থাকে। আমি বাবাৰ দ্বাৰা জ্ঞানী হওঁ। বাবাইতো বহুত সহজকৈ শুনায়। বাবাই কয় - কেৱল এই সৃষ্টি চক্ৰক ধ্যানত ৰাখা। সৃষ্টি চক্ৰ আৰু শংখ। যিসকল জ্ঞানৰ শংখ বজাওতা নহ'ব তেওঁলোকক গীতা শুনাওতা ব্ৰাহ্মণ বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? গীতা শুনাওতাসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। যিসকল ভাল পাকৈত পণ্ডিত তেওঁলোকৰ নিচা থাকিব। কিমান হাজাৰ মনুষ্যই বহি শুনে। তোমালোকৰতো হৈছে নতুন কথা। মানুহে কয় - এওঁলোকৰ জ্ঞান হিন্দুৰো নহয়, মুছলমানৰো নহয়, নাজানো ক'ৰ পৰা পাইছে। তথাপিতো কোনোবাইতো বুজে - ভোলানাথ বাবা, ভক্তসকলৰ ৰক্ষক ভগৱান, পতিত পাৱনৰ আগমন হৈছে। তেওঁ নিশ্চয় আহিব লাগিব। পিতাই কৈছে মোৰ স্মাৰক মন্দিৰো আছে। মই আহিছোৱেই পতিতক পাৱন বনাবৰ বাবে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা - বাবাই আহি আমাক 5 হাজাৰ বছৰ আগৰ দৰে বুজাই আছে। তোমালোকে কোৱা - বাবা, আমিও 5 হাজাৰ বছৰ আগতে আহিছিলো, আপোনাৰ পৰা অধিকাৰ লৈছিলো। ইমান অনেক সন্তানে কয়, ইয়াত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কথা নাথাকে। সকলোৱে কয় - বাবা, আমি আপোনাৰ নাতি, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। যাকেই নোসোধা ক'ব - হয়, শিৱবাবাৰ সন্তানতো সকলো ভাই-ভাই হয়। পুনৰ সাক্ষাৎ ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱাৰ কাৰণে ভগ্নী-ভাতৃ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈ গ'ল। গতিকে এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে। আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-

কুমাৰী হ'লো, ইয়াত বিকাৰৰ কোনো কথা নাই। এটাই কুল হৈ গ'ল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ৰচয়িতা। নিশ্চয় এওঁ প্ৰজা, নহয় জানো। শিৱবাবা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সন্তান তুলি লয়, তেন্তে নিশ্চয় সত্যযুগৰ আগতে আহিব। যিসকল ব্ৰাহ্মণ পুনৰ দেৱতা হয় তেওঁলোক নিশ্চয় পৱিত্ৰ হৈ থাকিব। যিসকল পৱিত্ৰ হয় তেওঁলোকে নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লয়। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই ৰচনা ৰচি আছে। তোমালোকে জানা আমি 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও সংগমযুগত আছিলো, এতিয়াও আছো, পুনৰ আমি দেৱতা হ'মগৈ। সত্যযুগত বা কলিযুগত কোনো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী নাথাকে, সংগমতে থাকে। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী ভাতৃ-ভগ্নী হয় - এয়া পৱিত্ৰ হোৱাৰ যুক্তি। যি পৱিত্ৰ নহয় তেওঁতো বিশ্বৰ ৰাজ্য ল'ব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণসকলেই দেৱতা হ'বগৈ। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, পুৰুষাৰ্থ কৰি ধাৰণা কৰা আৰু আনকো কৰোৱা। যেতিয়া দেৱতা হোৱাৰ যোগ্য হৈ যাবা তেতিয়া বিনাশ হ'ব। বিনাশ সমাগত। যিসকল ভাল সেৱাধাৰী সন্তান হয় তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকে। দান নকৰিলে বুদ্ধিত নাথাকেই। কিছুমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰিশ্ৰম কৰে, কোনোবাই দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ, কোনোবাই তৃতীয় শ্ৰেণীৰ কৰে, গতিকে তেনেকুৱাই প্ৰাপ্তি হ'ব। সকলোৱে কয় আমালৈ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী পঠোৱা। এতিয়া ইমানবোৰ ক'ৰ পৰা অনা হ'ব? এইটোও শিৱবাবাই জানে যে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কোন? প্ৰত্যেকৰে অৱস্থাক জানে। বহুত কন্যাসন্তানে ভাল সেৱা কৰে।

লৌকিক ব্ৰাহ্মণসকলৰ খোৱাৰ প্ৰতি বৰ ৰুচি থাকে, খাবৰ বাবে বিভিন্ন ঠাইলৈ গৈ থাকে। সন্তানসকলৰ ভিতৰতো কোনোবা কোনোবা আছে, ভাল ভোজন নাপালে আৰাম নাপায়। বাবা-মমাৰ নাম বদনাম কৰি দিয়ে। আকৌ বুজালে ক্ৰোধ আহি যায়। কিছুমানে ধৰ্মৰাজকো গ্ৰাহ্য নকৰে। তেওঁলোক পিছত আচৰিত ধৰণেৰে আঁতৰি গুছি যায়। মায়াই এনেকুৱা দুৰ্গতি কৰি দিয়ে, যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে। আকৌ বিকাৰৰ কাৰণে অৱলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ কৰে। অত্যাচাৰো অতি সৌভাগ্যই হয়। পিতাৰ পৰা অধিকাৰতো লৈ ল'ব, নহয় জানো। বহুতৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়, কিয়নো বিহৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। এয়া হ'ল দুৰ্গতিৰ দুনিয়া। ইয়াত কাৰো সংগতি হ'ব নোৱাৰে। মৃত্যুলোক আৰু অমৰলোকক কোনোৱে নাজানে। অমৰলোক সত্যযুগত আদি, মধ্য, অন্ত সুখ থাকে। দেখুওৱায় অমৰনাথে পাৰ্ৱতীক কাহিনী শুনায়। এতিয়া সুস্বপ্নবতনততো কাহিনী শূনাৰ দৰকাৰ নাই। তেন্তে এই কাহিনীবোৰ ক'ৰ পৰা আহিল? অমৰকথা শুনালে তাত পিছত সুস্বপ্নবতনৰ পৰা কলৈ গ'ল? একোৱেই নাজানে। গতিকে এই কথাবোৰ যথাৰীতি বুজাব লাগে। কথা শূনাওতাতো বহুত আছে, প্ৰথমতে তেওঁলোকৰ কথা শুনি তাৰ পিছত বুজাব লাগে। দশহৰাত ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তি ৰাৱণক চাবলৈ যায়। বুদ্ধিমান মনুষ্যই বুজিব যে বান্দৰে কেনেকৈ ৰামক সহায় কৰিব? একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়াতো দেশ সমূহে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰি থাকে। এজন যীশুখ্ৰীষ্টৰ সন্তানসকলে পৰস্পৰ কাজিয়া কৰি থাকে। বাবাই কয় এয়াও ড্ৰামাৰ বিধি। ড্ৰামা খনক তোমালোকে জানিছা সেই কাৰণে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিছা। জানিছা এতিয়া খেল পুৰা হ'ল, বাবাৰ পৰা অধিকাৰ ল'ব লাগে। এই ড্ৰামাৰ ৰহস্য আন কাৰোৰেই বুদ্ধিত নাই। বাবা আহি সকলো ৰহস্য বুজাই দিছে। আমাক পঢ়াওতা জন হ'ল পতিত পাৱন তেওঁ পিতা হয়। মহিমা তেওঁৰেই। মায়াই নীচ বনায়। উচ্চতকৈ উচ্চ বাবা আহি উচ্চ বনায়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া মোৰ পৰা শূনা, পুৰণি দেহৰ বোধ এৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। এতিয়াতো তোমালোকে পতিৰো পতিক পাই গ'লা, যিয়ে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। তাত হয়েই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। এয়া হ'ল সম্পূৰ্ণ বিকাৰী দুনিয়া। দুনিয়া এখনেই। সেইখনেই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আকৌ সম্পূৰ্ণ বিকাৰী হয়। প্ৰথমে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক হ'ল। এই চিত্ৰবোৰ অতি মূল্যবান। বিদেশত কাৰোবাক বুজাই দিলে ক'ব এয়াতো বহুত ভাল বস্তু। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, কাৰ কাৰ ৰাজ্য চলে, সকলোৰে চিত্ৰ ইয়াত আছে। যিকোনো ধৰ্মৰ লোকক বুজালে সুখী হৈ যাব। হয়, আগলৈ এজন-দুজনৰ পৰা সকলোৱে শুনিব - এইয়াতো বহুত ভাল জ্ঞান। বিদেশলৈ কোনোৱা বুদ্ধিমান গ'লে বহুত সেৱা কৰিব পাৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতিক বুদ্ধিত ৰাখি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে। পঢ়া কেতিয়াও এৰি দিব নালাগে।
- (2) জ্ঞান দান কৰিলে ধাৰণা হ'ব সেই কাৰণে দান নিশ্চয় কৰিব লাগে। কেতিয়াও পিতাৰ আজ্ঞাক অৱমাননা নকৰিব।

***বৰদান:-** মনোযোগ আৰু পৰীক্ষণৰ বিধিৰে ব্যৰ্থৰ হিচাপ সমাপ্ত কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা

ব্ৰাহ্মণ জীৱনত ব্যৰ্থ সংকল্প, ব্যৰ্থ বাণী, ব্যৰ্থ কৰ্মই বহুত সময় ব্যৰ্থ কৰি দিয়ে। যিমান উপাৰ্জন কৰিব বিচৰা হয় সিমান কৰিব নোৱাৰে। ব্যৰ্থৰ হিচাপে সমৰ্থ হ'বলৈ নিদিয়ে এই কাৰণে সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিবা যে মই মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ। শক্তি থাকিলেহে যি বিচৰা তাকে কৰিব পৰা যায়। মাথো বাৰে বাৰে মনোযোগ দিয়া। যেনেকৈ শ্ৰেণীৰ (ক্লাছ) সময়ত বা অমৃতবেলাৰ যোগৰ সময়ত মনোযোগ দিয়া, তেনেকৈ মাজে মাজে মনোযোগ আৰু পৰীক্ষণৰ বিধিক নিজৰ কৰি লোৱা তেতিয়া ব্যৰ্থৰ হিচাপ সমাপ্ত হৈ যাব।

***শ্লোগান:-** ৰাজ ঋষি হ'বলৈ হ'লে ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ আৰ্শীবাদেৰে নিজৰ স্থিতিক নিৰ্বিল্ল বনোৱা।

!!ওম শান্তি!!
